

-Serseri n'olucak! Ustura Kemal bir kere gel pisi pisi demiş, fiyakasından geçilmiyor.

ustura KEMAL

Kendileri Gitti,
İsimleri Kaldı Yedigâr

7 Ağustos 1974 Çarşamba - Sayı: 9 - 100 Kuruş

Nefes kesen macera
KARACAHMET'E
GİDEN YOL 3'üncü
sayfamızda başladık

Genel müdür ve BİLETÇİ

Anadolu-Bağdat demiryolu kumpanyası direktörü bir Mösyö Hügnen vardı. Kumpanyanın merkezi, şimdiki Haydarpaşa Gar binasıydı. Üç genel müdür olan Mösyö Hügnen, Haydarpaşa'daki Gar binasında ve bütün işletmede bir kral olarak tanınmaktaydı. Hügnen'in özel bir istimbotu vardı. Bununla akşamları Büyükkada'daki köşküne gider, gelirdi. Bu geliş-gidişler bir tören havası içinde geçer memurlardan tutun da demiryolu idaresinin bütün personeline varıncaya kadar herkes Mösyö Hügnen'in hışmına uğramaktan kaçınırdı.

Direktör Mösyö Hügnen, padişah katında da itibar görürdü. Demiryolu işletmesinin imtiyazını almıştı. Çenesindeki top sakalı ve pos bıyıklarıyla heybetli bir görünüşü vardı. Genel Müdür, bir gün trenle Pendik'e gitmek üzere Haydarpaşa'dan trene bindi. Gönlü öyle istemişti Mösyö Hügnen'in. Yoksa istimbotuyla de gidebilirdi denizden.

Demiryollarında memur olmak ya da bir vazife almak o zaman için çok güçlü. Müdür Hügnen, kılı kırk yarıyordu. Anadolu demiryoluna girmek için paşalardan iltimas mektupları getiriyorlardı girmek isteyen namzetler.

Müdürün bindiği tren, Haydarpaşa'dan Pendik'e doğru hareket etti. Ve bilet kontrol memuru da işine başladı. Yolcuların biletlerini zımbaladı. İşe, en önden başlamıştı. Mösyö Hügnen ise katarın arkasından vagonlarından birindeydi... Suadiye'ye yaklaşırlarken biletçi, onun bulunduğu

vagona girdi, yolcuların biletlerini kontrol etti. Sıra Mösyö Hügnen'e gelmişti.

- Biletçi, onun başına dikildi:

- Bilet...

Genel müdür, biletçiye ters ters baktı. Ve sinirli bir hareketle başını iki yana salladı... Biletçi, bu yolcunun biletini görmek konusunda ısrar ediyordu. Çünkü genel müdürlükçe, katar personeline, hiç bir yolcunun biletsiz olarak yolculuk etmesine göz yumulmamasını sıkı olarak tembih edilmişti.

- Efendi, biletiniz lütfen...

Müdür, gittikçe köpürüyordu... Bu biletçi nasıl oluyordu da Umum Müdürü tanımıyordu?... Sabrı tükenen Mösyö Hügnen, biletçiye:

- Ben, dedi... Anadolu Demiryolları'nın direktörüyüm.

Biletçi, vazifesini bilen bir adamdı:

- Anlamam böyle şey, dedi... Biletinizi gösteriniz. Yoksa üç kat ceza keseceğim.

Mösyö Hügnen, önce kapıldığı kızgınlığı unuttu. Bu biletçi, görevini iyi yapıyordu. Ve onun kestiği cezalı bilet almak zorunda kaldı.

Biletçi, işi Katar Şefi'ne anlattı.

- Eyvah, dedi n'aptın sen? Direktörden bilet istenir mi? Şimdi seni kovacak isten...

Ama Genel Müdür öyle yapmadı. Vazifesini iyi yapan bu biletçiye bir maaş tutarında ikramiye verdi... Bir süre sonra da onun derecesini yükseltti...

USTURA KEMAL'in

Nefes
kesen
yeni macerası

KARACAHMET'E GİDEN YOL

Eski İstanbul kabadayılığı bambaşka bir âlemdir. Bu âlemin büyük vakaları, tanınmış şahsiyetleri kabadayılının kendi kanunları, kaideleri uymak zorunda oldukları raconları vardır. Bu adamlar her zaman ve her yerde bu âdet ve kaidelere uymak zorundaydılar.

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

ÇARŞAMBA
GÜNLERİ
ÇIKAR
HAFTALIK DERGI - 100 Krş.

Sahibi Veb Ofset
İleri Matbaacılık A.Ş.
Yazı İşleri Müdürü: Kemal KINACI
Hazırlayan..... Ceyhan AKNESİL

Telefon: 26 60 00
27 83 20
27 37 61

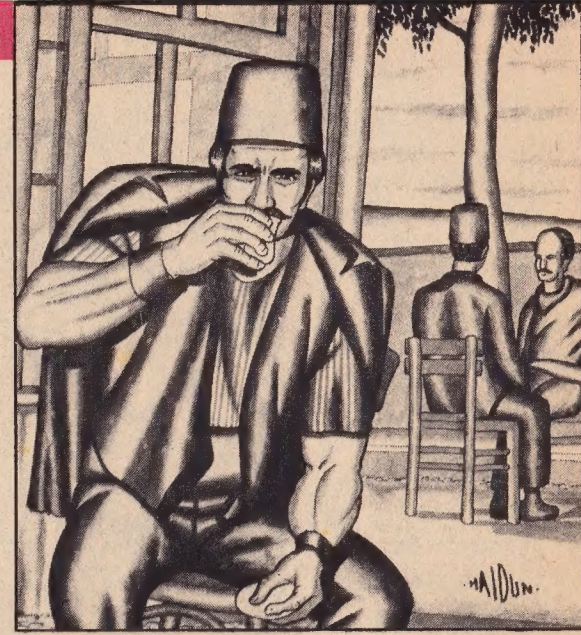
İdare: Alayköskü Caddesi, Eryılmaz Sokak Çağaloğlu-İstanbul Baskı Veb Ofset-1 Matbaası

Semt ve muhitlerinde zayıf ve namuslu kimseleri himaye eder korurlar ve bu yoldan da asla ayrılmazlardı .. Çıldıkları kamun ve kaidelerden ayrıldıkları takdirde semt ve muhitlerindeki itibarlarını yitirip şöhretlerini kaybedeceklerinden, korkarlardı.

Pek çoğu bitirimhanelerden, aldığı haraçla geçinirse de, içlerinde sanat sahibi olanlar da vardı. İyi giyinirlerdi. Zamanının bütün yirtıcıları gibi sakız kuşağını boyundan büzme mintanın üzerine kasıktan iman tahtasının altına kadar iyice sararlardı.

Sakız kuşağının üzerine cemadanvarı yelek, altına bol paçalı pantolon, sıfır kalıp feslerini de, "Yar tekmesi" biçiminde giyerler, yumurta ökçe yemenilerin arkalarına basarak gezzerlerdi. Sırtlarında omuza "Kartal kanat" alınmış bir ceket veya pardösü bulunurdu.

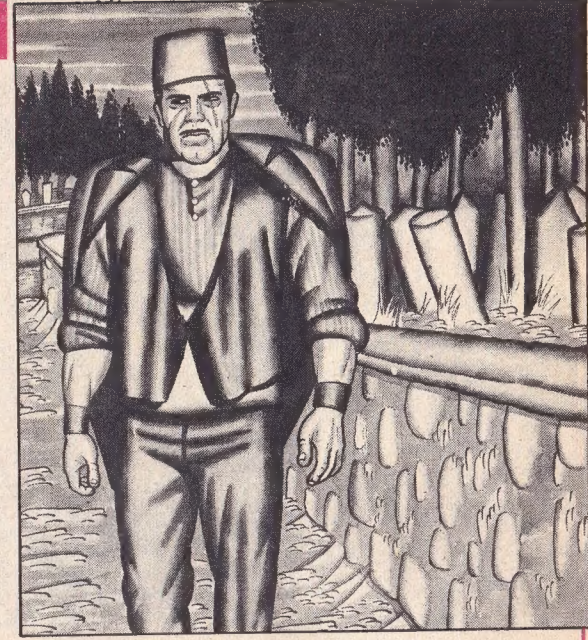
Bazıları sakız kuşaklarına, bir menevişli Karadağ tabanca, Amerikan Smitvesonyahut ağızdan dolma bir piştov sokarlar. Arka cepte de ufak bir söğüt yaprağı bıçak bulundurdu. Kendilerine külhanbeyi denilmesi onlarca çok ağır hakaretti.

Zevk sahibi -
dirler,güzel ka-
dına bayılırlar ..
Münasebette bu-
lundukları kadın-
lar namahrem-
dir onlara yan
gözle bakma-
ya gelmez, zira
aşklarında hiç
şakaları yoktur .
Dalgalarına taş
atanlara önce ih-
tar ederler,son-
ra tepelerler.

Köşedeki se-
bilden eğilip bir-
kaç yudum su içti
çenesinden aşağı
akan suları elinin
tersi ile silip me-
zartaşlarının ya-
m sırayoluna de-
vam etti. Yürür-
ken çok ihtiyatlıy-
dı.Yere sağlam
basıyor, gecenin
alaca karanlığı i-
çinde yan gözle
etrafı sotalıyordu

EYVALLAH NEVZAT 3 SAGOL..İYİ AKŞAMLAR ABİCİM.

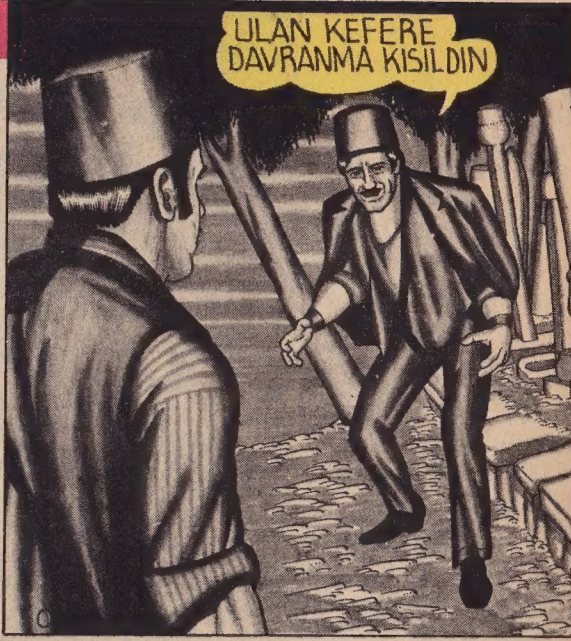
İstanbul'un ka-
badayı çevresin-
de KÖR lakabı ile
anılan İspiro, Ka-
racaahmet'e biti-
şik Nevzat'ın çay-
hanesinde çöktü-
ğü iskemleden
doğruldu. Rumca'
ya kaçmayan şi-
vesi ile ocağa
doğru seslendi ..
"Haydi eyvallah
Nevzat, iyi ak-
şamlar anam.."

LILAN..ONE!
PEŞİMDEN
GELENLER
VAR

Kulağının üze-
rinden çektiği in-
ce kıraz ağzılıkla-
ki sarma sigarayı
samalı kibritle
yaktı.İspiro takip
ediliyordu, fakat
bütün dikkatleri-
ne rağmen takip
edildiğinin farkın-
da değildi,İki göl-
ge mezartaşları-
m siper alarak
arkasından geli-
yordu..

İspiro durdu, bütün dikkatli ile az ilerisinde sabit duran adama baktı, zifiri karanlığa rağmen yolunu kesen bitirimi tanımişti, aynı anda arkasında da ayak sesleri duydu, ileride duran gözden kaçırmandanyaklaşana da bakmak için yan döndü..

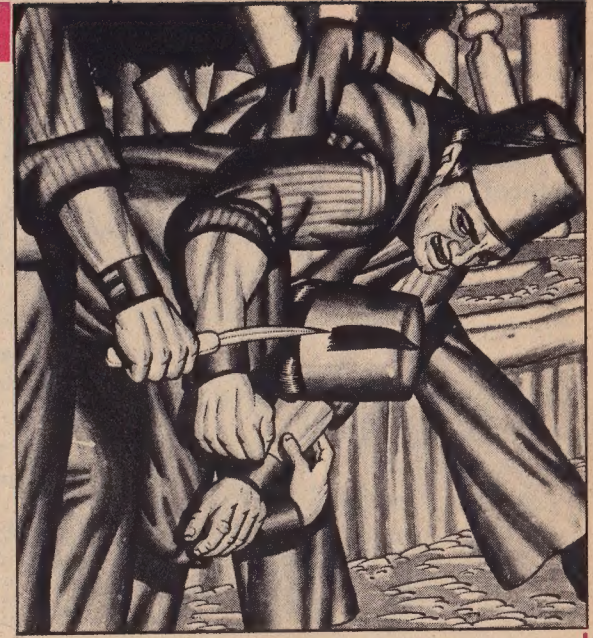

ULAN KEFERE DAVRANMA KISILDIN

Birden bu iki kişi fırtına gibi İspiro'nun üzerine çullandılar hücum o kadar ani oldu ki kör kol-tuk altındaki yılan dili bıçağını çekmeye vakt bulamadı, sille tokat yumruk sesleri birbirine karışıyordu, konuşmak, bağırarak yoktu, küfür yoktu

Elinde enli saldırması olan son vuruş için bekliyordu. Gırtlakgırtlakla bir birine girmiş bu iki kişi, birbirlerini yıkmak için saldırıyorlar, en alıcı yerlerine, vurdukları darbelerin sesleri yorulan ciğerlerin hırıltısına karışıyordu.

Bitirim; İspiro'nun etrafında topaç gibi dönüyor, acı darbelerle bu çamyarması Rum kabadayısını bastırmak istiyordu.. Ekmeğin büyüğü hamurun çoğundan olur.. Dövüş daha sallı bir yapısı olan İspiro'nun lehine dönüyordu.

USTURA KEMAL

İki hasım belki de birinden birinin ölümü ile bitecek, bu amansız mücadele için var kuvveti yumruğa veriyorlar. Allah yarattı demiyorlardı, sert darbelerin artık İspiro'dan geldiği bir an külhanbeyi kulak tozunu yediği bir yumruk ile yere yuvarlandı.

Kör, yerdeki ne çullanmadı, kanlı gözlerini taze kuvveti ile üzerine ağır ağır gelen bu enli saldırıya çevirdi. Yorulmuştu, fakat bu bitirimlere pabuç bırakacak kabadayılardan değildi... Şimdi her iki hasmın da elinde donuk donuk parlayan keskin aletler vardı.

KARACAHMET'E GİDEN YOL

İspiro'nun demir gibi ağır koca pençelerinin, haşat ettiği külhanbeyi, çöktüğü yerde sabun köpüğü gibi sönmüşü. Yüzü gözü parçalanmış ön dişleri kırık, üstü başı kan içinde idi. Şimdi iki hasmın bütün dikkatleri birbirlerini elindeki keskin aletlerdeydi.

Saldırması - nı toplayacak vakt bulamadan ince uçlu oluklu bıçak perçemli alnında saçları parçalayarak, derin bir yara açmıştı. İspiro açtığı yaranın tesirini beklerken beriki acı ve korkudan, fal taşı gibi açılmış gözleri ile adım adım geriledi.

İspiro, herifin bu yaraya rağmen hâlâ mukavemet göstermesine şaşırılmıştı. Kan Bitirim'i çığına çevirdi. Ağzından akan kanlı köpüklerle hırlayarak, körün üzerine atıldı. Öldürücü darbeler vurma değil dürtme şeklinde yapılır.

Kör İspiro göğsüne giren bıçağı son anda yakaladı, karakacak bir dövüş başladı, taraflardan birinin mutlak ölümü ile bitecek dehşet verici bir sahne idi. Birbirlerini yok etmek için boğuşan, insanlıktan çıkmış bu iki kişiye dur diyecek kuvvet yoktu.

Adalelerinin var gücü ile birbirine kenetlenmiş bu iki kişi artık bitmişti, bitirimin alnından fışkıran kan her ikisine de bulaşmış, hangisinin yaralı olduğu anlaşılmıyordu. Elleri ve kollar sarıldığı keskin aletlerin üzerinde parçalanmıştı.

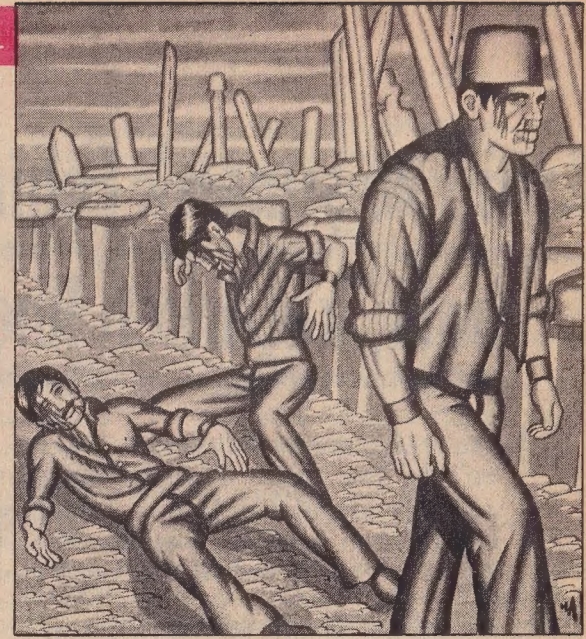
Bir an den - gesini kaybeden külhanbeyi toparlanmak için kendini biraz geriye alınca suratı İspiro'nun kafası ile karşı karşıya gelmişti. Tok bir ses duyuldu. Kör attığı kafa darbeleri ile zavallının suratını parça parça etmişti.

Kör iki adım geri çekildi,yaslandığı duvarda, âdeta ecel ile son mücadelisini yapan külhanbeyinin parçalanmış,delinmiş kanlı bir et yığını haline gelmiş kafasının, artık insan başı denecek hali kalmamıştı. Herifin ağzından köpüklü kanlar geliyordu.

Yediğı öldürücü darbelerden mahvolmuş zavallı, çürük meyve dolu bir çuval gibi Kör'ün ayakları dibine çöktü,yanlamasına devrildi, kan içindeki ağız ve burnundan çıkan hırıltılarla yerde yatan bu bıçare öylece kaldı..

Elindeki bıçağı baktı, kan içindeki bu hançeri mezarlığın içine doğru fırlattı attı. Aksi yöne saparak mezar taşları arasından karanlığını içlerine doğru yürüdü,kayboldu gitti..Şimdi yerde Kör İspirof'un haşat ettiği bu iki külhanbeyi kalmıştı.

Hafif hafif etrafa yayılan günün ilk ışıkları ahşap yapılar arasından dar sokaklara sığabildiğı kadar yayılıyordu .. Sakalar, simitçiler, sütçüler seyyar manavlarla bu yamru-yumru dar sokaklarda yeni bir gün başlıyordu..

Arkası 22. sayfada

Azgın ve şımarık Fehim Paşa'yı halk, kaçarken linç etti...

Fehim paşa sürgünden padişaha yolladığı mektuplarda bir gün için olsun Bursa'dan İstanbul'a gelmesine müsaade etmesini istiyordu... Meşrutiyetin ilânından sonra Fehim Paşa bir faytonla Bursa'dan kaçarken Yenişehir'de yakalandı. Halk hücum ederek onu linç etti

Sultan Abdülhamid' in başkâtibi Tahsin Bey Bursa valiliğine bir şifre gönderiyordu. Bu şifre 16 şubat 1907 tarihini taşıyordu. Ve deniliyordu ki Fehim Paşa'nın gençlik saikası ile bazı hallerinden ötürü İstanbul'dan Bursa'ya gitmesi padişahımız tarafından uygun görülmüştür. Ken dişi bugün, ailesiyle beraber hareket edecektir. İkameti için Bursa'da İslâm mahallesinde ve fakat Gazi Osman Paşa'nın ikinci oğlu sabık damat Müşir Kemaleddin Paşanın oturduğu evden uzak tarafta münasip bir ev kiralaup döşenerek ve Fehim Paşa'nın hiç bir şeyle meşgul olmamasına dikkat edile rek nezaret altında bulun durulması padişahımızın iradeleri gereğidir.

Alman sefirinin çıkaye-

ti dikkate alınmış, Padişah somunda gözü kadar sevdiği yaveri ve başhafiyesi 35 yaşındaki Fehim Paşa'yı nihayet Bursa'ya sürmek zorunda kalmıştı... Fehim Paşa'ya, padişahın iradesi tebliğ edilince, bu azgı ve şımarık katil, beyninden vurulmuş dönmüştü. Padişaha gidip, derdini anlatmak ve kendisini sürgünden kurtarmak yolunda çabalar harcamak istemiş, ancak bütün kapılar yüzüne kapatılmıştı.

Fehim Paşa, İstanbul'dan Mudanya'ya gidecek olan vapura binerken içi kan ağlıyordu. Onun sürülüğü, halktan gizli tutulmuştu. Vapur, rıhtımdan ayrılırken Fehim, kamaraının lumbuzundan İstanbul u yaşlı gözlerle seyrediyordu...

Teşvikiye'de İhlamur caddesindeki konağından bütün eşyası arabalarayık letilirken de ağlamıştı. O, hiç yaptığı kötülükleri aklına getirmiyordu. Oy sa kaç mazlumun canını yakmış, kaç kişiyi sürdürmüştü. İnsafsız ve canavar adam şimdi ağlıyordu.

Bursa'daki yaşamı bir zindan hayatı oldu Fehim için. Artık ne itibarı, ne nüfuzu, ne halka dehşet veren kabadayılığı kalmıştı. Padişahın emri olduğu için sokağa çıkıp gzmekten bile yoksundu. Azılı Fehim, Bursa'dan Padişaha doğrudan doğruya bir mektup göndermeyi de becermişti. "Padişahım artık bu hasret ve ıstıyak cana dayandı" diyordu. "Ben ne rübe, ne nişan ne de bir memuriyet isterim. Zati şahanelerini görme-

liyim. Ayaklarımın tozuna yüz sürmeliyim. Benim, anam, babam, velinimetim, koruyucum, feyiz ve saadet sebeblim zati şahaneleridir. Vallahi siz çok göreceğim geldi. Bursa'da sayenizde pek rahattım ama hasretinize dayanmıyorum. Tekrar Bursa'ya dönmek üzere ben kullunuzu bir günlüğüne İstanbul'a aldırınız yalvarırım."

Fehim'in Bursa'ya sürgünü üzerinden beş ay geçmişti. İstanbul'da ikinci Meşrutiyet ilan edildi. 23 temmuz 1908...

Halk, sokaqlara dökülmüş, bu mutlu olayı kutlamaktaydı. Fehim, başına geleceklerden çok korkmuştu. Artık onu koruyan padişah, halkın iradesine boyun eğmişti. Fehim tehlikenin büyüklüğünü anladı ve selâmeti kaçmakta aradı...

El altından bir fayton kiralayan Fehim Paşa, ortalıktaki kargaşadan, halkın giriştiği bayram sevincinden yararlanmak istemişti. Bu araba ile kaçacaktı. Kimbilir nereye, gidecekti? Çünkü yeni iş başına gelenler kendisinden hesap soracaklardı. Öldürdükleri kişilerin hesabını, aldığı rüşvetlerin hesabını, dövdüğü, yaraladığı kabadayılığıyla sindirdiği insanların hesabını elbet verecekti...

Fehim, Yenişehir'de gitmeye muvaffak olmuştu. Sevinliyordu. Onu, kimse tamıyıp önüne çıkamamıştı. Kurtulacaktı. Ortalık yatıştıktan sonra yine dolaplarını çevirecekti. Hele bir kargaşa bitsin, sevincin sonu gelsindi.

Arabacıya talimat vermişti. "Aman, hayvanlar gürbüz ve kuvvetli olsun, beni yolda bırakmasınlar. Araba da sağlam olmalı. Bir yanı kırılıp da yolda kalmayalım..."

Arabacı, teminat vermişti. "Bu arabayla Hindistan'a gideriz Paşam."

Yenişehir'de hayvanlara soluk aldırarak için durmuşlardı. Halk, arabanın güzelliğinden, hayvanların yağız oluşundan ve

yolcunun da tavrından bir şeyler sezinlemişti. Fiskoslar ortada dolmuştu. Biri sı çıktı ortaya. Ve başladı bağırma:

-Hey bakın bu yana. Bu Abdülhamid'in azılı Paşası kana susanmış Fehim canavarıdır. Kaçıyor. Onu kaçırmayalım...

Bir kalabalık, Fehim Paşanın çevresini sardı... Halk Onu tanımıştı.

-Canavar...

-Katil...

-İrz düşman...

-Soyguncu...

Diye bağırıyorlardı.

Hücum ettiler Fehim'in üzerine. Ellerine geçirdikleri taslarla, kürek saplarıyla, sopalarla Fehim'i orada linç edip öldürdüler.

- SON -

Fehim Paşa'nın halk tarafından linç edilişi.

Ulusal Kurtuluş Savaşımızın Kivılcımı

HASAN TAHSİN KİMDİR?

Babası Recep Ağa annesi Rabia Hanım dı. 1888 yılında Selânik'te doğdu. Asıl adı Osman Nevres idi. Lise yıllarında ailesiyle birlikte İstanbul'a göç etti. İstanbul Üniversitesi'nde bilahare Paris Sorbonne Üniversitesi'nde hukuk ve felsefe tahsili yaptı

İzmir işgal edildiği gün Yunanlılara ilk kurşunu Gazeteci Hasan Tahsin atmış ve orada şehit edilmişti

NAMUS UĞRUNA İLK KURŞUN

15 Mayıs 1919'dan 9 Eylül 1922'ye kadar çok acı ve kara günler geçiren İzmir'e 9 Eylül sabahı şehre giren Türk süvarileri kurtuluş ve zaferini müjdeledi

Hasan Tahsin'in 14 şubat 1919 günlü Hukuk-u Berşer Gazetesi'nde "Namus Uğrunda" başlıklı başyazısının yayınlandığı günün üstünden üç ay kadar zaman geçmişti. 13 Mayıs 1919 günü. İşte o gün, İngiliz, Fransız, Amerikan ve Yu-

nan savaş gemileri İzmir limanına demirledi. Ertesi gün de Mondros Mütarekesi görüşmelerinde Rauf Bey'e, Yunanlıların topraklarımıza girmeyeceği üzerine söz vermiş olan İngiliz Deniz Kuvvetleri Akdeniz Donanması Başkomuta-

nı Amiral Galtrop, İzmir'deki 17. Kolordu Komutanı Nadir Paşa'ya (14 Mayıs 1919 günü) bir nota verdi. Bu notada Mondros Mütarekesi'nin 7. maddesine dayanılarak, İzmir'deki istihkamlarla dolaylarını itilaf devletleri adına, Yunan

birliklerinin işgal edeceği bildiriliyordu. Bu kara haber birden İzmir'e yayıldı. Ertesi sabah Yunan askerleri İzmir'e çıkacaklardı. Büyük bir telaşa düşen İzmir'in resmî makamları bu durum karşısında, nasıl * Lütfen Sayfayı Çeviriniz

İzmir'de düşmana ilk kurşunu atan 31 yaşındaki gazeteci Hasan Tahsin

Türk askerleri topraklarının Yunan çizmesi altında çığ-
nenmesine İzmir'i inleyerek bırakamazlardı. Kanlarının
son damlasına kadar çarpışacaklardı ve düşündüklerini 9
eylül 1922'de gerçekleştirdiler.

davranacaklarını hükümet-
ten sordu. Harbiye Nazı-
r (Savunma Bakanı) verdi-
ği cevapta, İzmir'i Yunan-
lıların işgal etmesini Mond-
ros Bırakışması'nın yedi-
nci maddesine uygun bula-
rak bağ edilmesini istiyor-
du. Nadir Paşa askerlere,
Vali Kambur İzzet de me-
murlara, işgalci Yunanlı-
lara karşı gelişmesini
bildirmişti.

Düşmana karşı direnme

İzmir halkı alanlarda
öbek öbek birikiyor, kah-
velerde toplanıp bu konu-
yu konuşuyorlardı. Bu top-
luluklar arasında genç su-
baylar da görülüyordu..
Bağırsız, silahsız, umutsuz
binlerce yurt çocuğu ne
yapacağını bilemiyorlardı. Bu
arada, halkı düşmana kar-
şı gelmesi için kışkırtan-
lar da oluyordu. Halkı di-
renmeye çağırıyorlardı. Top-
luluklar ara-
sında şöyle sözler duyul-
uyordu:

-Yurttaşlar, akşama
Meşatlık'a gelin !

-Meşatlık'ta toplantı o-
lacak. . .

14/15 Mayıs gecesi bin-
lerce İzmirli yurtsever Me-
şatlık'ta toplanmıştı. O
toplantıda çok coşkulu ko-
nuşanlar oldu. Hasan Tah-
sin de orada konuşanlar a-
rasındaydı.

15 Mayıs sabahı, İzmir-
liler tarihlerinin en kara-
gününe gözlerini açmışlar-
dı. Türkler kan ağlıyordu.

O sabah hava yağmur-
lu, puslu. Saat dokuzda
Patris adlı bir Yunan taşıt

İzmir'in kurtuluş günlerin-
de silvarı askerleri . . .

gemisi, Kordon'daki Klona-
rid gazinosu karşısındaki
rıhtıma bağlanmış olan şa-
ta yanaştı.

Yunanlılar İzmir'e çıkıyor

Karaya ilk çıkan Yunan
Birliği Albay Saphiropo-
lis komutasındaki bir tü-
mendil. En önde kır atına
binmiş olan alay komuta-
nı Yarbey İstavriyanopu-
los ilerliyordu. Kır at üs-
tündeki yarbeyin önünde i-
riyari bir Efzun askeri
büyük bir Yunan bayrağı
taşıyordu. Bayrak manga-
sının arkasında iki bando
birden zafer marşları ça-
larak ilerliyor, arkadan da
Efzun taburu geliyordu.

Yerli Rumlar sevinç
taşkınlığı içinde sağa sola
tabancalarıyla ateş edi-
yorlardı. Rum kızları, bay-
raktarın elindeki bayrağa
çığlıklar yağırdılar. . .

-Zito Venizelos ! . .

Venizelos, Yunanistan'
ın başbakanıydı, onun için
"Yaşasın Venizelos" diye
bağırırmaktaydılar.

Yunan askerleri hiç
bir direnişle karşılaşma-
dan ilerliyorlardı. Oysa Ha-
san Tahsin, daha dün gece
Meşatlık'taki toplantıda,
düşmana karşı direnilme-
si için ne büyük coşkunluk-
la konuşmuştu. Üç ay ka-
dar önce de, Hukuk-u Be-
şer adlı gazetesindeki "Na-
mus Uğrunda" başlıklı ya-
zısında, "Korkmuyoruz gel-
sinler. . . Ama sakın unut-
masınlar ki, Türk ölmedi,
yaşıyor. . . Ve burayı Yu-
nan'a vermeyecektir!" diye
yazmıştı. Oysa işte şimdi
Yunan birliği rıhtım boyun-
da ilerliyordu.

Çınarın dibinde duran

Hasan Tahsin sol yanına a-
ğaca dayadı. Her zaman
"Küçük Kardeş" diye andığı
tabancasının kabzasını si-
nirli parmaklarıyla sıkı. So-
nra da cebindeki bom-
bayı yokladı.

Hiç bir direniş göster-
meden, işgalci düşman as-
kerleri böyle suskunla kar-
şılanamazdı. Hasan Tah-
sin sinirli sinirli söylen-
meye başladı:

"Sonunda ölüm var"

-Ellerini, kollarını sal-
layarak mı gelecekersiz ? Ol-
maz ! Olmaz ki . . . Sonun-
da ölüm var. . . Kan var. .
Bunu anlamalılar !

Hasan Tahsin birden
fırladı, önündeki kalabalı-
ğı yarıp öne geçti. . . İşte
şimdi, yürüyüş kolunun ö-
nündeki Yunan bayraktar-
ıyla karşı karşıyaydı. Ta-
bancasını birden ona doğ-
rultup ateşledi. Yunan bay-
raktarı alın çatından kur-
sunlanmıştı. Konak'taki sa-
at kulesinin saati 11.00' i
gösteriyordu.

Önde yürüten bayrak-
tar boğuk bir çığlık ata-
rak yere kapaklandı. Elin-
deki bayrak, altında kal-
mıştı.

Kendilerine karşı ko-
mulacağını, böyle bir di-
renişle karşılaşacaklarını
hiç ummayan Yunan asker-
leri tabancanın patlayıp,
bayraktarın yere düşme-
siyle şaşkına döndüler. Bir-
den ters yüzü ettiler, bir
başı bozuklukla kaçıştılar.

Bu panikten yararla-
nan Hasan Tahsin yan so-
kaklardan birine sapsmış-
tı. Gerekirse tabancasın-
da kalan kurşunlarla, da-
ha sonra da bombasını ata-

Yunanlılara ilk kurşunun atıldığı İzmir Konak Meydanı.
Geri planda şehit 10 kahramanımız için dikilen anıt . . .

cak kendini savunarak ko-
ruya çekilecek bağlara bah-
çelere dölacak, oradan son-
ra da yurt içerisine sığı-
nacak, oralarda kuracağı
örgütlerle düşmana karşı
direnecekti.

Yunanlılarda ilk kur-
şunun yarattığı şaşkınlık
çok sürmedi. Ateş edenin
bir kişi olduğunu anlayın-
ca Yunanlılar toplanıp
karşı saldırıya geçtiler.
İlk toplanıp kendine ge-
len bayrak mangası olmu-
tu. Hasan Tahsin ancak iki
yüz metre kadar gidebil-
mişti ki bayrak mangası

15 Mayıs 1974 günü açıl-
an ilk kurşun anıtı . . .

da onu izlemeye başladı.
Hasan Tahsin hem ateş e-
diyor, hem çekiliyordu. Ta-
bancasında mermi kalma-
yınca, belinden çıkardığı
bombasını ateşleyip, fır-
lattı. Bomba Yunan man-
gasının ortasında patladı.

"Nine Tanığım ol"

Hasan Tahsin sonuna
dek düşmanla vuruşmuş-
tu. Bir evin penceresinden
ağlayarak kendisine bakan
yaşlı bir Türk anasına,

-Nine, işte sende gör-
dün ya. Yarın Tanrı ka-
tında tanığım ol, kurşunum
tükendi de ondan geriyo-
rum . . .

Bunlar, Hasan Tahsin'in
son sözleri oldu. Arka-
sından izleyen Efzun man-
gası Hasan Tahsin'i yay-
lım ateşine tuttu. Amansız
kurşun yağmuru altında
Hasan Tahsin bir anayak-
ta durabildi, sonra birden
yere yığılıp kıpırtısız kal-
dı. Tabancası hâlâ elindey-
di.

Mezarı bilinmeyen Ha-
san Tahsin'in şehit edili-
şinden 55 yıl sonra 1974
yılında Konak alanına "İlk
kurşun" anıtı dikildi. .

Ustura Kemal hemen fırladı yatağından, parçalanmış eski tül perdeleri öylece topladı, camı kaldırdı cumbanın çürük parmaklıklarını ardına kadar açtı. Güneşin yeni yeni ısıttığı serin sabah rüzgârı onu şöyle bir kendine getirdi.

OOOHH... SABAH OLMUŞ BİLE; KALKMALI

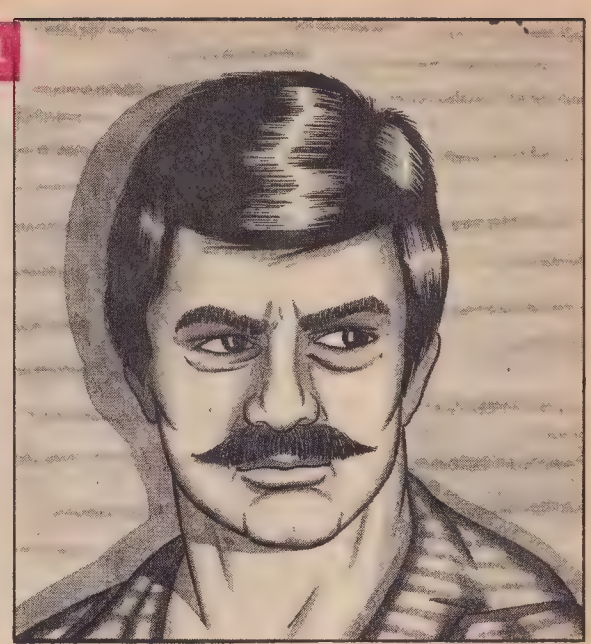

KUŞAĞIDA SARDIK KAHVEYE VOLLANMALI..

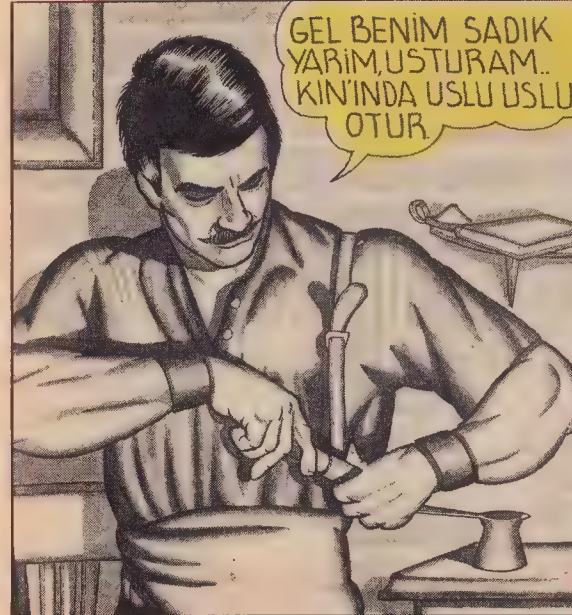

Boyundan büzme iç gömleğinin üzerine enli sakız kuşağını kasıkla rından iman tahtasına kadar sıkı sıkı sardı birkaç kat.. O da devrinin büyük yırtıcı acarları gibi bu kuşağı gelecek keskin darbelere karşı bir zırh olarak görürdü.

Ustura Kemal patlayıcı silah kullanmazdı, onun bu hali yakınlarını endişelendirir, "Yahu Kemal senin gibi düşmanları olan biri kışımın üzerinde bal yemez topu taşımali, sen ise kuşağı boş geziyorsun, başını yakacaksın." derler, Ustura Kemal,

GEL BENİM SADIK YARIM, USTURAM.. KIN'INDA USLU USLU OTUR

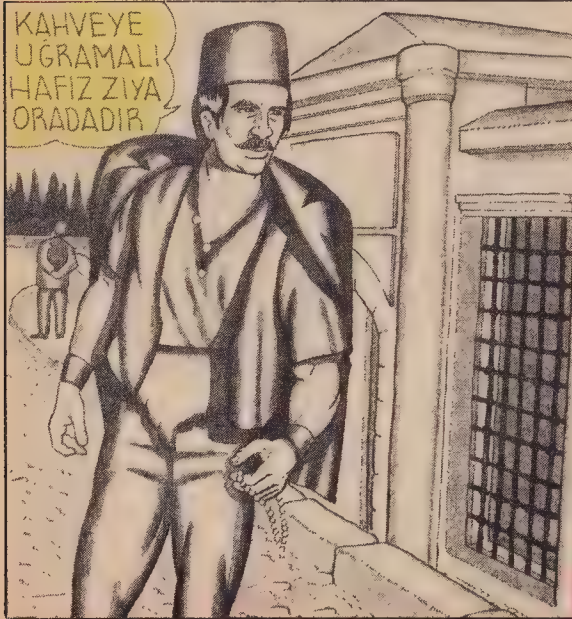
"Benim işim ustura ile" derdi.

Yeleğinin altına sol kolundaki, sırtına uzun geniş ağızlı usturasını geçirdi, üstüne omuzları bol pamuklu ceketini, kartal kanat omuzuna aldı. Arkaya meyyal fesini giyip yartekmesi biçiminde oturttu başına.

Hafif sola yal -
palı bir omuz dü -
şük yürüyüşü ile,
kahveye doğru se -
yirtti. Eğri büğrü
taş kaldırımın ke -
narından ağır a -
ğır yürüyor, hal
hatır soranlara,
bastırıyordu bah -
riyeli selamını..
Ağır batarya çay -
cı Nevzat'ın biti -
rim yerinin kes -
tirmesi mezar -
lıktan geçirdi..

KAHVEYE
UGRAMALI
HAFIZ ZİYA
ORADADIR

Mezarlığın he -
men arkası Ağır
Batarya Çaycı
Nevzat'ın biti -
rim yeri idi. Ne -
dense Ustura Ke -
mal, bu ufak bah -
çeli, mezarlığa,
nazır kahveyi
pek sever, bazen
yalnız bazen de
rastlarsa Salacak -
ın sayılı acarla -
rından Hafız Zi -
ya ile vakit ge -
çirirdi.

Karacaahmet'
in arasından ge -
çen bu dar yol
yatısı namazına,
kadar dilencile -
rin, bektâşilerin,
pek hoşlandığı bir
yer olurdu. Bu sa -
atlerde daha ten -
ha olan mezar i -
çi usturamın da
hoşuna gider, ha -
yatla ölümün ku -
cak kucaga oldu -
ğu bu tozlu yolu o
da severdi.

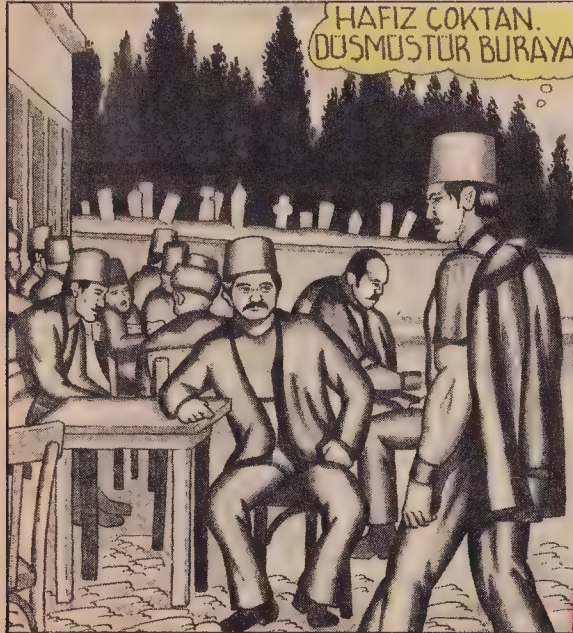

VAY CANINA...TOP -
RAK KAN İCİNDE...
HESAPLAŞMAK
İCİN BERBAT
BİR YER BURASI.

Durdu yere
dikkatle baktı ar -
kası basık yeme -
nisinin sivri bur -
nu ile toprağı şö -
yle bir karıştırdı,
yerde iri kan le -
keleri vardı. Kaş -
ları çatıldı, top -
raktaki izler ge -
ce burada acı bir
mücadele oldu -
ğunu gösteriyordu,
kırk dişler de
gördü.

Koltuk altın -
daki usturayı söy-
le bir okşadı. E-
vel Allah kendi
dişleri daha sağ-
lamdı, kayış gibi
adalelerin dol-
durduğu bu iki ko-
lun koruduğu vü-
cuttan diş sök-
mek daha kimse-
ye nasip olma-
mıştı „gövdesin -
deki birkaç sal-
dırma yarası ak-
lına geldi..

Nevzat'ın bitiri-
m yerine doğru
yollandı.. Tavuk
hırsızından kül-
hanbeyine kadar
Üsküdar'ın bütün
kortusu burada i-
di, gün yoktu ki
burada bir hır
çıkmasın, Nevzat
kısa kaban palto-
su kartal kanat
omuzda, dip ta-
rafta bir peykeye
kurulmuş etrafı ,
sotalıyordu.

Hafız içerde
bir köşeye iliş-
miş, elinde demli
sabah çayı yoldan
gelen geçeni sey-
rediyordu.. Ustu-
ra Kemal'i gö-
rünce toparlandı.
Hoş geldin Kemal
abi buyur otur -
Hoş bulduk Hafız
naber.. -Eyvallah
abiciğim, sağol..
Ustura Kemal Zı-
ya'nın karşısı-
na ilişt..

Bütün bitirim
yeri işletenler
gibi Nevzat da
Ustura Kemâl'in
suyuna gitmek ge-
rektiğini iyi bi-
lirdi.- Hoş gel-
din Kemal'ciğim,
sana ne ikrame-
deyim.-Hoş bul-
duk Nevzat , bi
köpüklü sade kah-
ve içerim.. Nev-
zat ocağa seslen-
di :- Çek bir sade.

Kemal yolun hafif nefesini attıktan sonra .-Ee Hafız sençok oldu muydu geleli dedi..-Yo serden az önce geldim ilk çayımdı . Ne var ne yok... Kemal başıyla Karacaahmet ' i göstererek manalı manalı- Her zamanki gibi kestirmeden geldim.

EE KEMAL ABI NE VAR NE YOK

Başını hafifçe çevirip yan gözle masasına baktı. .Kamadan, saldırmadan, silahtan korkmayan nice katmerli sabıkacılar bile Kör İspiro'dan çekinirler, o olmadıği zamanlar masasına oturmaya kimseler cesaret edemedi. Masa boş kimseler yoktu.

HAFIZIN HAKKI VAR, BU KEFERE HALA DÜŞMEDİ.

GECE SEBİLİN ORADA KÖR İSPIRO HALA DÜŞMEDİ ONUNLA BİR İLGİSİ OLMASIN.

Ustura Kemal.- Köşedeki sebile gelmeden az ileride, birkaç hayvan he saplaşmış.. Hafız gayri ihtiyarı döndü o tarafa baktı .- Allah Allah dedi, başka yer bulamamışlar mı.

-Kör İspiro düşmedi hâlâ, onunla bir ilgisi olmasın..

ULAN BANA KÖR İSPIRO DERLER KÜFEYE GİRMEM OYARIM ADAMI.

Hafız belki de haklı idi, İspiro'nun sabahları kahveye uğramadığı pek vaki değildi. Geçmiş yıllarda da böyle ayağının keşildiği günler olmuş, arkasından da mehterhane'yi boylamış bir müddet hapis yatmıştı. Kemal'i bir düşüncedir aldı,

USTURA KEMAL

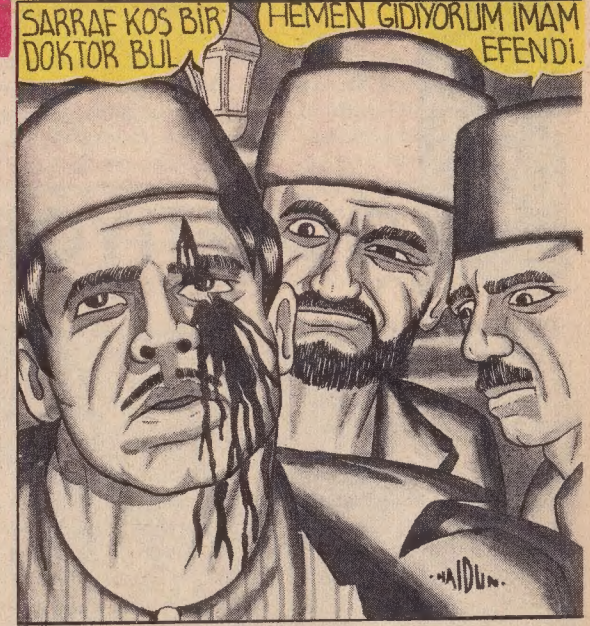
Her ikisi de değil semtlerinin bütün İstanbul'un bellediği, bilekleri bükülmemiş iki emsalsiz kabadayı idi. Yalnız İspiro'ya kabadayıdan ziyade biraz külhanbeyi gözü ile bakılırdı. Kör biraz çamurdu ve çomaklamaya gelmezdi.

Bu sebeplerden Kör'ün irili ufaklı bir sürü olaya adı karışmıştı. Bu çeşit boğazlaşmalardan birinde de rastgele bir saldırgan İspiro'nun yüzünün yarısını uçurmuş, bir gözünü de sakat bırakmıştı. O sıralarda yarayı görenler şaşmışlardı.

KARACAHMET'E GİDEN YOL

İspiro'nun söylediği bu darbe biraz daha uzun bir saldırmadan gelseydi kafasının niye ayrılacağından şüphe yoktu. Kabadayılık âleminde böyle öldürücü yaralar, vurulanlarda ölüm korkusundan olacak bir durgunluk meydana getirir.

Fakat İspiro, adının önüne bir "Kör" lakabı eklendikten sonra daha da azıttı, elinde avucunda bir miktar kalmış olan İstanbul efendiliğini de bırakarak büsbütün çamurlaştı. Gömlek gömlek yükselecek İstanbul'un sayılı yırtıcılarından biri oldu

Devamı Haftaya

JUDO

ÖĞRETİYORUZ

Yazan:
HAKKI KOSAR

9

YER TEKNİĞİ

Buraya kadar öğrendiğimiz judo bilgilerini biraz daha genişletirsek tachi-waza (Ayakta boğuşma) tekniğinin yeterli olmadığını görürüz. Mücadelenin seyrine göre, iki sporcu minder üstüne düşerek yerde boğuşmaya başlayabilirler.

Yerde mücadele eden ken puan kazanmanın yolları şunlardır :

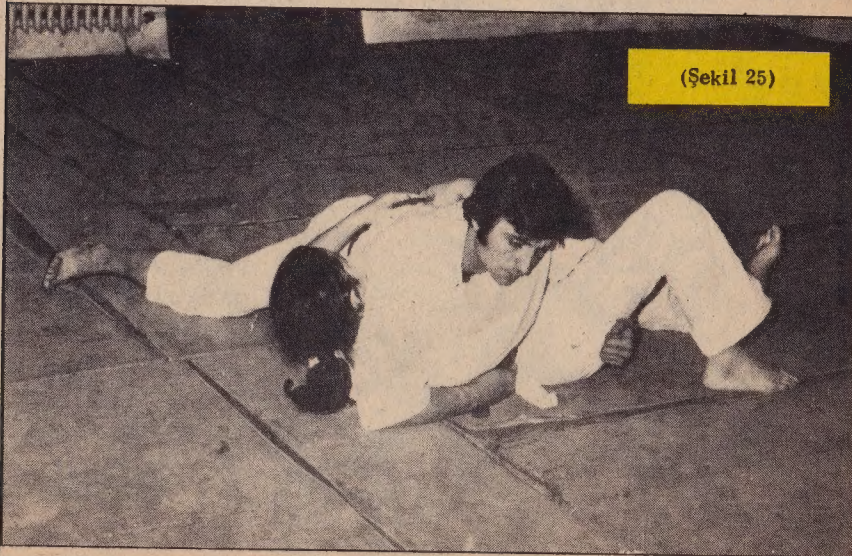
- a) Osaekomiwaza (Kavrama tekniği)
- b) Kansetsu-waza (Kol kilitleme tekniği)
- c) Shime-waza

Tipik bir Osaekomiwaza tekniği şekil 25 ' de görülmektedir. Altta müsabık hareket edebildiği halde pasif durumdadır ve aktif duruma geçmesi artık imkânsızdır. (Tekrar ayağa kalkması gibi), Bu tekniğin uygulanmasında başarılı olabilmek için

buraya kadar gösterilen hareketlerin uygulanması pratik olarak çok iyi öğrenilmelidir. Çünkü tam puan alma için böyle bir durumda verilecek en fazla zaman 30 saniyedir. Aktif durumdaki müsabıkın bu pozisyonda puan alabilmesi için altına aldığı rakibini 30 saniyelik bir zaman süresince pasif olarak, hareketsiz tutması gerekmektedir.

Hareket ve denge kon-

(Şekil 25)

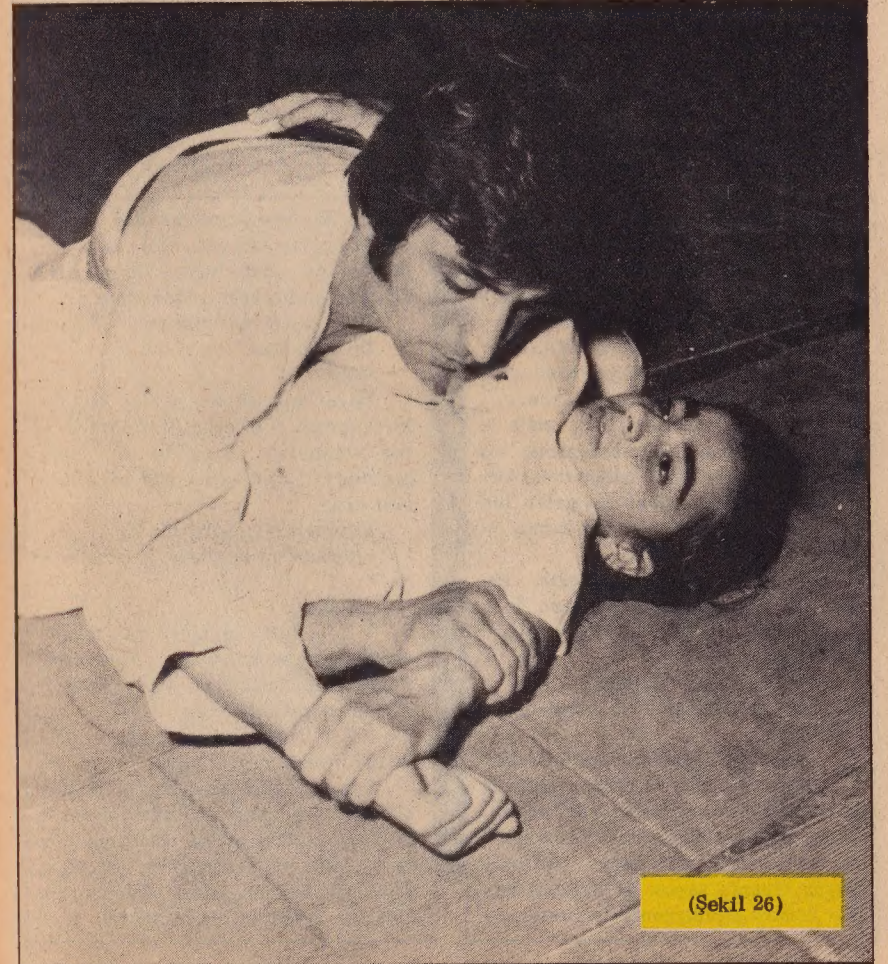

troluna alışıldıktan sonra judoda shimewaza ve kansetsu-waza denilen tekniklerin öğrenilmesi çok kolaylaşır. Fakat bol kilitleme metodunun sakatlamaya sebep olmayacak kısımlarda uygulanması şarttır.

Şekil 26'da tipik bir kol kilitleme örneği görülmektedir. Bu teknik daha çok

altta bulunan müsabıkın aktif durumdaki rakibinin hakimiyetinden kurtulmak için çabaladığı zaman uygulanır. Altta bulunan yerden doğrulmak üzere kolunu iki yana açarak minderden kuvvet almak isteyince şekildeki gibi bileklerinden kavranarak hareketsiz duruma getirilir. Kol kilitleme hareketini uygu-

lamak için sadece üstte bulunmak gerekli değildir. Alta düşen müsabık da rakibinin aktifliğini bu yolla durdurabilir. Kaldı ki, judoda alta düşmek en kötü duruma düşmek demek değildir. Bazı judocular çeşitli teknikler kullanarak puan almak için altta boğuşmayı tercih edebilirler. (Devami Haftaya)

(Şekil 26)

CANILAR YUVASI

Özet:
9

Kızı da ben de profesörün hayatından endişelenmeye başlamıştık. Madelin'in tekliflerini kıramayarak baba - sını görmek için Stanford'a hareket ettik.

Masaya baktım. Hiç bir kimsenin bu odayı aradıktan sonra bu kadar intizamlı bırakmasına imkân olmayacağını düşündüm. Hem burada ne arayabilirlerdi ki? Bu kadar mühim bir icadın formülünü kütüphanede bulacak değillerdi ya? Kısaca...

-Her tarafa bakalım bir kere...

Dedim. Üst kattaki yatak odalarını gördük. Madelin'in babasının ve birkaç misafir yatak odalarında banyolarda her yerde göze hoş gelen bir intizam hâkimdi... Nihayet konuştum:

-Demek baban burada değil. Ne kan gördük, ne de kırık pencere filan. Baban ışıkları söndürmeden öylece dışarı çıkmış.

Madelin fısıltı halinde:

-Bir de laboratuvara bakalım.

Dedi...

-Onu niye daha önce söylemedin?

Bahçeye çıktık ve yüksek ağaçlar arasındaki bir patikadan yürüyerek, evden ayrı bir bina olan laboratuvara yaklaştık. Modern inşa edilmiş beyaz binanın kapısı da aralıktı. Dar bir holden geçtik, geniş laboratuvara

girdik. Her şey yerli yerinde, cam tüpler acayip kimyevi alet-edevatla dolu bir yerdin burası. Kırık, dökük karışıklık yoktu. Madelin'e

-Her şey eskisi gibi mi?

Diye sordum.

-Evet.

Böyle karışık bir yerden birşeyler çıkmam için esaslı bir kimyager olmam icap ederdi, benim gibi, bir detektif işin ancak püf noktalarını arar.

Dayanamayıp sordum:

-Burada mı lastik imal ederdi - niz?

-Elbette.

Ya suratımı kaplayan şaşkın ifadeden veya başka şeyler düşünmek, ihtiyacında olduğundan ötürü. Madelin bir teklifte bulundu:

-Sana nasıl lastik yapıldığını göstereyim mi?

Sırası değildi ama, benim de düşünmem için zamana ihtiyacım vardı. Teklifi kabul ettim. Bunun üzerine Madelin raflardan kimi etiketli, kimi etiketsiz bir takım kavanozlar aldı, her birini dikkatle ölçerek ma-

samın üzerindeki ocağa benzer alete boşalttı. Sonra bir miktar talaş aldı, hepsini birden ateşledi. Keratanın kızı, mutfakta pasta pişiriyormuş gibi rahat ve sakin çalışıyordu.

Duvara dayamp seyrettim. Gözümün önünde kaynayan ocaktan yukarı cam borular içinde bir takım mayiler aktı, borular döndü, dolaştı, nihayet iri bir kavanoza benzer hazneye süzülerek ve renk değiştirerek damladı. Biraz sonra kavanozun kapağını açan Madelin, avucuma birikerek donmuş ve katılaşmış sıcak bir lastik parçası verdi. Lastik, ısıtılmış deri ile biraz alkol kokuyordu. Hayretimi gizleyemedim:

-Fevkalâde kızım! Bahsettiğin - den biraz karışık ama, hayran olu - nacak iş!

Dedim.

-Göründüğünden de basittir. Hele fazla miktar kullanılırsa çok kolaylaşır.

Madelin'in gözlerinde yeniden, korku kıvılcımı çaktı:

-Babama ne oldu acaba?

Diye sordu.

-Eve dönelim...

Dedim. Işıkları söndürüp dışarı çıktık, kapıyı kapadık. Eve dönerken kapıyı açık bıraktığımızı ve zaten açık bulduğumuzu hatırladım:

-Siz, evin kapısını kilitlemeyi mi - sizin kuzum?

-Hemen hemen hiç kilitlemeyiz. Babam anahtar taşımaktan hoşlanmaz. Hem niye kilitleyelim? Çalınacak hafiflikte eşyamız yok. Üstelik, buralarda kim dolaşır ki?

-Laboratuvarda olan kazaları unutun mu?

-Evet, doğru söylüyorsun ama, evin o kadar çok camı var ki içeri girmek isteyen sadece kapı kullanmak zorunda değil!

-Demek bu gece babamı kaçırmaya kolayca girebilirlerdi.

-Evet.

Söyleyecek şey kalmamıştı. Tekrar, rahat yüzü oturma odasına döndük, vakit geçirdik. Piyanoya oturdum, gençliğimden hatırimda kalmış bir iki kovboy şarkısı mırıldandım. Madelin, bir koltuktan diğerine geçiyor, sessizce beni seyrediyordu.

Nihayet, çantalarımızı yukarıya, yatak odalarına taşıdım. Kendime, Madelin'in odasının karşısındaki misafir odasını seçmişim. Aşağı inmeden önce çantamı açıp iki bardak içki hazırladım ve Madelin'inkine yanımda getirmiş olduğum uyku ilâcından bir iki damla damlattım.

Aşağıda içkiyi içen genç kızın - bucak gözlerindeki gölgeler açıldı, esnemeye başladı. Kısa zaman zarfında da derin bir uykuya daldı. Madelin'i kucağımda, üst kata taşıdım, karyolasına yatırdım sonra odama dönüp otomatik tabancamı yastığına altına soktum ve yatağa uzandım. Uykuya ihtiyacım vardı.

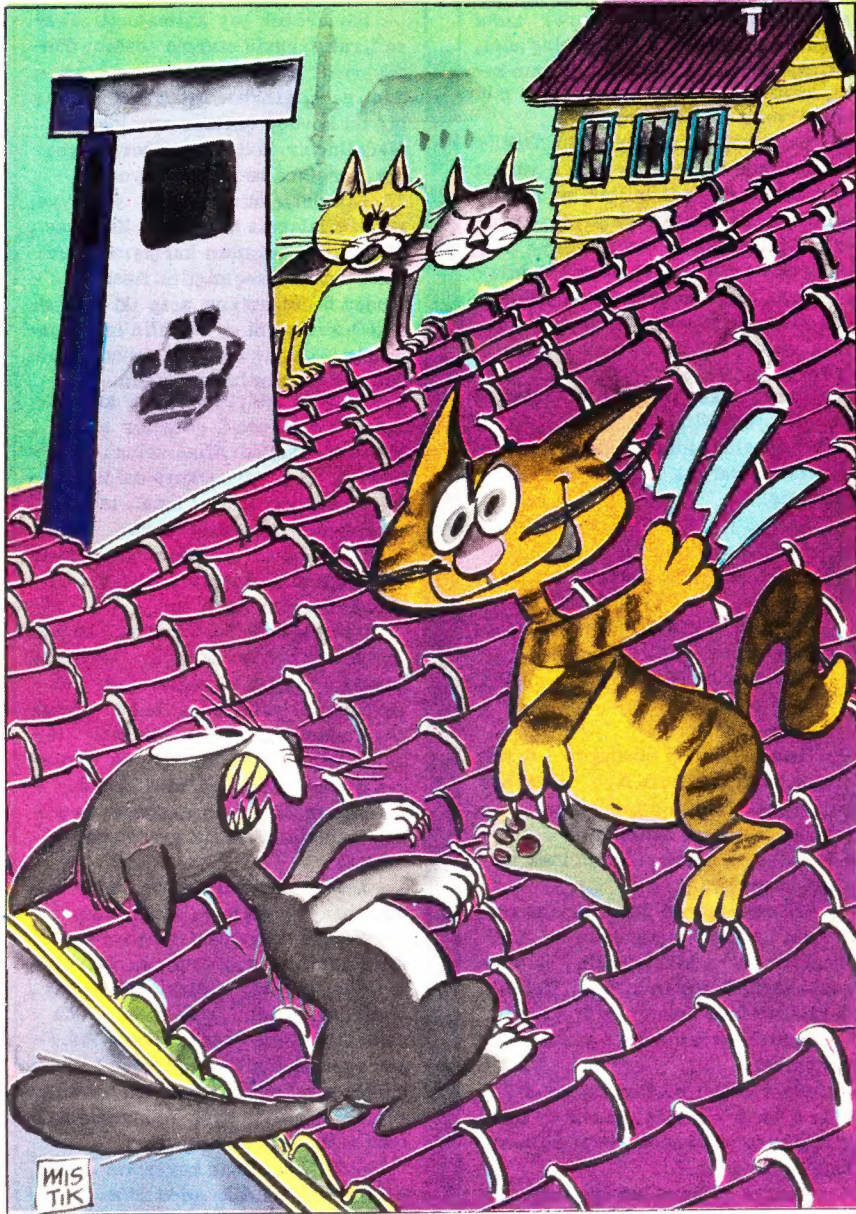
Uyandığımda saat sekiz buçuğu geçiyordu. Birden fırlayıp giyindim, koridora çıktım. İlk uğradığım Calvin Gray'in yatak odası oldu. Yatak bozulmamıştı. Zaten, bütün gece tektikte uyumuş olduğum için bu neticeden emindim, zira en ufak ses duymamıştım. Madelin'in odasını kapıdan dinledim, derin uykuda berdevamdı.

Tekrar odama döndüm, tıraş oldum, banyo yaptım ve aşağı indim.

Yemek odasındaki masaya bir kişilik kahvaltı hazırlanmıştı. Mutfaktan da hareket sesleri geliyordu. Mutfagın kapısını açar açmaz durakladım. Elma yanaklı, siyah kıvrık saçlı, önlüklü bir genç kadınla karşılaşmıştım. Kadının yuvarlak gözleri korkuyla daha irileşince hemen tatlı sesle konuştum:

-Merhaba! Sakın korkayım deme. Adım Mayk'tır. Dün gece Miss Gray ile Washington'dan geldim.

(Devamı Haftaya)

-Serseri n'olucak! Ustura Kemal bir kere gel pisi pisi demiş, fiyakasından geçilmiyor.

Kendileri Gitti, İsimleri Kaldı Yedigâr

USTURA KEMAL

7 Ağustos 1974 Çarşamba - Sayı: 9 - 100 Kuruş

Nefes kesen macera
**KARACAHMET'E
GİDEN YOL** 3'üncü
sayfamızda başladık